

# ESGLÉSIA

# DE

# MENORCA

**Butlletí oficial  
del Bisbat**

Núm. 3 - ABRIL - 1981

## SUMARI

### **DOCUMENTS DEL BISBE . . . . . pàg. 93**

Exhortació pastoral sobre el Dia del Seminari:  
DÉU ET CRIDA.  
Ses Catequesis del Bisbe: La Fidelitat (20-3-81).  
Salutació.

### **CONSELL PRESBITERAL . . . . . pàg. 97**

Sessió del mes de febrer.

### **CONFERENCIA EPISCOPAL ESPANYOLA . . . . . pàg. 99**

Comunicado final de la XXXIV Asamblea Plenaria.  
Organos de la Conferencia Episcopal.

### **COMISION DIOCESANA DE LITURGIA . . . . . pàg. 107**

Notas sobre Semana Santa.

### **INFORMACIÓ DIOCESANA . . . . . pàg. 110**

Declaraciones del Sr. Obispo sobre la XXXIV  
Asamblea Episcopal Espanyola.  
Celebración de la Eucaristía en sufragio del  
Sr. Obispo D. Bartolomé Pascual Marroig.  
Homilía pronunciada por el Sr. Obispo de Mallorca

Núm. 3 - ABRIL - 1981

# DOCUMENTS DEL BISBE

## EXHORTACIÓ PASTORAL SOBRE EL DIA DEL SEMINARI

### DÉU ET CRIDA

Estimats germans, feels cristians de Menorca,

La Carta pastoral que vaig dirigir-vos l'any passat, amb motiu del Dia del Seminari, acabava amb aquestes paraules: "No tingueu por! Sempre tindreu qui tornarà les barques a terra, ho deixarà tot per donar-se i se n'anirà amb Jesús per dur al món la Veritat de Déu qui ens estima". Era un darrer pensament que manifestava no solament un desig i una il·lusió, sinó també l'esperança i la convicció, ben arrelades, que no ens mancaria mai qui, ben animós, vulgués seguir el Mestre, com a pescador d'homes.

Avui, en dirigir-vos aquestes lletres, vos vull fer present que aquesta convicció hi és, perquè sempre hi haurà joves decidits per a aquesta vocació i, sobretot, perquè Déu sempre crida qualcú cap a ella. La vocació al sacerdoci sempre suposa i exigeix una crida de Déu. I per açò, el lema o eslògan d'aquesta campanya d'enguany és: Si Déu et crida, per què esperes?

Certament que Déu ens crida a tots. Hi ha una vocació universal a formar part del seu poble, que és "un llinatge escollit, un sacerdoci reial, una nació santa, un poble adquirit per anunciar les meravelles de Déu" (1P. 2,9). I aquesta és la missió que Crist va donar a la seva Església, de la qual nosaltres els cristians en som membres: anunciar i dur al món el missatge de Crist i la seva gràcia, i també impregnar i perfeccionar amb esperit evangèlic l'ordre temporal.

Tal com ens diu el Concili "els Pastors saben que Crist no els ha instituït perquè es facin càrrec tots sols de la missió salvífica de l'Església envers el món, sinó que el seu excels ministeri consisteix a pasturar els feels i a reconèixer els seus serveis i carismes mirant que tots col·laborin unànimement a l'obra conjunta, cadascú a la seva manera".

Però hi ha una altra vocació més particular. La crida de Déu, avui que celebrem el Dia del Seminari, en aquesta festa de Sant Josep, va particularment dirigida a aquells que Ell escollirà per pastors, conductors i guies del seu poble.

La crida, idò, del vostre bisbe i del vostre Seminari va també dirigida particularment a tants i tants de joves qui poden escoltar aquesta paraula d'invitació al sacerdoci i a qui directament i principalment es fa la pregunta: "Si Déu et crida, per què esperes?"

Es tracta d'una opció fonamental per a la vida. I molt més ara i molt més encara. Es tracta que aquesta opció sigui, no una manera de resoldre el problema particular de la pròpia subsistència, sinó una opció per als germans, per al servei desinteressat en bé dels altres. Avui dia no tindria sentit escollir el sacerdoci com una "carrera", com un "ofici". El sacerdoci entranya unes vivències molt més profundes de servei i comandament d'uniques comunitats cristianes que fan via entre dificultats i esperances per a una evangelització i catequització alliberadores del pecat i del mal.

És per tot açò que Déu crida. És per tot açò que tenim el Seminari obert i és per tot açò que, celebrant aquest Dia, vull fer arribar a tots els feels cristians de Menorca la meua veu de pastor per demanar una pregària, una comprensió i una ajuda pel Seminari, pel nostre Seminari.

Avui, més que mai, el nostre Seminari necessita açò que vos deman. I quan dic el Seminari vull dir aquells joves que s'hi preparen pel sacerdoci i aquells superiors, professors i altres persones que els cuiden, potser en una feina prou ingrata i mai prou compresa.

Si a tots vos demanam açò que acab de dir, aquesta exhortació meua ha de finalitzar sincerament amb una crida als joves. A tants i tants qui poden escoltar i sentir aquesta crida de Déu. Jo els dic que escoltin aquesta paraula, que la considerin, que vegin, en un discerniment madur, si el seu camí de la vida passa pel sacerdoci. Si és així, no vos faceu enrera. La vostra generositat juvenil superarà les dificultats que sempre hi ha en una decisió ferma, presa de tot cor.

Per a tots, la meua benedicció. Amb desig que, aprofitant cristianament aquesta Quaresma, pogueu arribar a la Pasqua amb l'alegria que ens hi durà el Senyor ressuscitat.

Ciutadella, 11 de març del 1981.

† Antoni, bisbe.

**LA FIDELITAT (20-3-81)**

La festivitat de Sant Josep me dóna ocasió per parlar-vos avui de la fidelitat. Perquè, si de Sant Josep va dir l'Esriptura que fou un home just, també el va poder considerar com a servent bo i feel.

La fidelitat. Avui potser és una de les virtuts més contestades. Ho duu aquesta nova manera de viure tan canviant i també els interrogants que, de sempre, sotgen la nostra vida: Com seré jo demà? Podré mantenir els meus compromisos i les meves decisions?

No deixa d'haver-hi una certa por al fracàs i a quedar malament davant els altres, en tot açò. I també tot aquest sentit de la llibertat i de la pròpia personalitat que un vol exercir al seu antuvi. Sembla, idò, que s'ha de viure al dia i que tot s'ha de fer baix el signe del provisional i del discontinu. Si esteim en un món provisor i no hi ha res que cent anys duri!

S'oposa, idò, la fidelitat a la llibertat? Són virtuts antagòniques? Prendre una decisió per sempre, serà un signe de poca personalitat, de tonteria o de falta de llibertat?

I, no obstant tot açò, se'ns exigeix una fidelitat a tota prova en cada moment de la nostra vida. Qui no lamenta les traïcions a la fidelitat tant en l'aspecte personal com en el social o col·lectiu? No podem resistir la temptació d'avorrir un amic que ha estat infeel a l'amistat que li havíem confiat. No veiem gens bé que les nacions trenquin unilateralment els tractes que havien fet amb altres col·lectius. I si un es desfà infeelment dels lligams del matrimoni, de les responsabilitats paternes, dels vots religiosos, de les promeses del sacerdoci?

La fidelitat, certament, no és una tossuderia. Però la generosa audàcia de donar-se totalment, crec que és l'única actitud que manifesta la dignitat humana i la plena possessió de si mateix. Tots, amb el tracte amb els altres, tenim desig de trobar-nos sempre amb homes de paraula, amb gent que sigui feel a la paraula donada, amb persones que tinguin prestigi i solvència que han guanyat per la seva fidelitat en el compliment dels seus deures.

La fidelitat, certament, és una opció i un risc. I n'hem de fer tantes d'opcions a la nostra vida! I hem de córrer tants i tants de riscos! Perquè no podem fer com les papallones d'anar de flor en flor volant d'ací i d'allà. Ve un moment que un s'ha de plantar i arriscar-se en un

determini pres amb tota sinceritat i amb tot el seny. Qui ho fa així, deim que és una persona a carta cabal i que sap on va.

Llegia ahir aquesta frase en un document del Concili Vaticà II: "L'Església és confortada pel poder de la gràcia de Déu, perquè, trobant-se en la feblesa de la carn, no s'aparti de la fidelitat perfecta". Hem de demanar també nosaltres aquesta gràcia. Febles com som, sempre estem en la prova i és fàcil ser infeels.

La fidelitat té l'ajuda de la conversió. Aquests dos no són conceptes oposats. Sinó que un ajuda l'altre. L'esforç que cada dia hem de fer per a la nostra conversió a Déu, ens ajudarà a restar feels, a viure en la fidelitat que hem promès.

Aquest temps de Quaresma és moment oportú per exercir i renovar les nostres fidelitats. Amb la conversió constant aconseguirem ser-ho. Demanem-ho amb insistència.

## FELICITACIÓ DE PASQUA

Som a Pasqua! Ja cantam el nostre alegre al.leluia!

Perquè Crist ha ressuscitat.

En donar-vos i dir-vos la meva felicitació per a tots vosaltres, vos desig unes bones festes pasquals.

Pasqua és un pregó d'eternitat.

Una crida a la vida.

Jesús ressuscitat és la Vida de la nostra vida.

Vençuda la mort, viurem eternament.

Avui entra la vida al món. Comencem ja a participar d'aquesta vida.

Aquest és el dia que ha fet el Senyor.

Un dia sense nit. Perquè la nit ha restat il.luminada amb la resplandor del Sol que desfà tota tenebra.

Al.leluia!

Oh Pasqua beneïda,  
pregó d'eternitat!

Oh vida de la vida,  
Jesús ressuscitat.

Amb la meva benedicció cordial.

Ciutadella, 19 d'abril del 1981.

† Antoni, bisbe

# CONSELL PRESBITERAL

## SESSIÓ DEL MES DE FEBRER

Dia 18 de febrer, a les 10,30, a les dependències del Santuari de El Toro, amb l'assistència de tots els membres, començam la nostra sessió de Consell de Presbiteri.

A tots els arxiprestats, manco a Ciutadella on, per diverses raons, no es va fer la reunió prèvia, tot i que havia estat convocada, es va revisar l'esquema proposat com a "Introducció per a una Reflexió-Revisió eclesial dels anys 80". També els religiosos-preveres (salesians) fan, aquesta vegada la seva aportació.

A Maó, amb assistència del Sr. Bisbe, es confecciona, en primer lloc, una llista de persones per tal que el Sr. Bisbe en pugui escollir d'entre elles per a constituir el "petit comité" que prepari el Consell Diocesà de Pastoral. Tot seguit es passa a l'anàlisi de l'esquema proposat manifestant que en ell hi ha tots els elements i aspectes per a una revisió i es fa una proposta de mètode de treball que consisteix en la redacció de ponències que serien estudiades i revisades per tots i que, una volta reelaborades, recollint-hi les esmenes, passarien a l'assemblea per a la seva aprovació. Les ponències serien encomanades a les Delegacions diocesanes i a grups creats "ad hoc". Es manifesta també la necessitat de que hi hagi una persona que tingui la missió de coordinar tot aquest treball i es conclueix que si hi ha una bona teologia hi haurà una bona pastoral.

L'arxiprestat d'Alaior, també amb assistència del Sr. Bisbe, confecciona la llista de noms de persones per al "petit comité" i pel que fa a l'esquema introductori a la revisió-reflexió, expressen que el veuen com a massa estructurat per a Menorca. La nostra diòcesi no és Barcelona. Aquí s'hauria de fer la revisió a escala parroquial anant a una pastoral més concreta. El que interessa, al cap i a la fi, és saber com s'ha d'actuar davant d'un matrimoni o d'un bateig. A més, perquè la reflexió-revisió sigui profitosa, s'han de rompre primer les barreres que hi ha entre els capellans i, per a rompre-les, seria oportuna una assemblea prèvia o un Consell de Presbiteri obert. A l'esquema proposat s'hi troba a faltar un punt "zero" que hauria d'ajudar a reflexar la fesomia i la reali-

tat de Menorca: Qui som? Hi ha també una aportació molt concreta que, seguint l'esquema proposat, va fent una acurada reflexió destacant-ne, al segon apartat, els contravalors, valors i esperances de l'església de Menorca.

Els religiosos-preveres a un parell de reunions han parlat de l'esquema proposat i fan dues constatacions: la divisió de la nostra clerecia des del Concili Vaticà II que es manifesta en la dificultat de treballs coordinats i en els "buits" pastorals, i que les arrels d'aquesta divisió es troben en els distints models d'església.

Finalment arriba al Consell l'aportació d'un grup molt reduït, en el que hi havia seglars que, havent reflexionat l'esquema, el veuen massa "piramidal". Parteix de dalt —diuen— i sembla que hauria de començar per una antropologia com ho fan l'evangeli i el Concili. Tenim la gent un poc desconcertada i és a aquesta gent que s'ha de donar una resposta. Pel nostre poble el bisbe és una persona molt llunyana i els mateixos capellans "no saben qui els encalça". Les cites de Cala En Blanes que es fan a l'esquema estan un poc fora del seu propi context. Sembla que hi ha —diuen— si no la realitat, almanco el perill, d'una involució cap a la dreta. També es queixen de que l'estudi sociològic elaborat per ISPA l'any 69 no hagi servit de res pels capellans. Aquests seglars refuen que es faci una cosa teòrica: s'ha d'anar a la realitat concreta ja que lo que trastorna la gent és lo pràctic.

Després d'aquestes aportacions entrem en una rica reflexió sobre la comunió de la clerecia i el paper dels seglars dins l'església i intentam concretar el com i el qui de la revisió eclesial, concluent que farem camí sobre la base del mètode de revisió de vida que suposa un anàlisi de la realitat concreta i que s'han d'assegurar les "vies" que facin possible el diàleg i la participació de tots. Per açò també serà important veure quins sectors o camps pastorals estan teòrica o pràcticament atesos i quins no, ni en la teoria ni en la pràctica. Açò ens menarà a una anàlisi de les comissions diocesanes i a la possible comanda de l'estudi de camps o sectors pastorals a persones o grups.

Per anar fent camí el Sr. Bisbe es reunirà amb les Comissions diocesanes existents per tal de parlar amb elles i tenir un primer canvi d'impressions sobre les seves possibilitats i el seu paper en la revisió dels respectius camps de la pastoral.

També és veu molt convenient preveure quin serà el terme d'aquesta revisió i la necessitat d'una persona física o jurídica que coordini el treball: El terme seria una assemblea "sine die" pels anys 80 i la persona el Vicari General amb el Consell de Presbiteri.



A punt d'acabar se'ns fa present la problemàtica que presenten els nous llibres parroquials. A la Cúria no hi queden els duplicats i algun rector s'ha queixat de la pobresa de les inscripcions. La micro-filmació no sembla ara una via tan fàcil com quan es van proposar els llibres i sembla que altres bisbats mostren també la seva insatisfacció després d'un temps d'haver implantat els nous llibres. La codificació numerada tampoc no acaba de satisfer. Sembla que s'hauria de contrastar l'experiència ja que si s'havien de prendre determinacions respecte dels nous llibres aquestes son més fàcils ara que no després d'haver passat molt de temps.

El Consell de Presbiteri es tornarà a reunir, s. D. v., dia 25 de març de 1981 a El Toro, a les 10,30 del matí, i l'ordre del dia proposat és el següent:

1.— Realitats pastorals que ja hi ha i que poden ser mínimament vàlides com a vies de diàleg per a una revisió de la realitat pastoral.

2.— Realitats pastorals que hi manquen i que haurien de ser una via mínimament vàlida per a una revisió, sinó exhaustiva, més completa de la realitat pastoral.

3.— Persones que hi podrien jugar un paper més qualificat.

4.— Aportacions sobre els llibres parroquials.

Sebastià Seguí Coll, secretari  
Ciutadella, 19 de Febrer de 1.981.

## **CONFERENCIA EPISCOPAL ESPANYOLA**

### **COMUNICADO FINAL DE LA XXXIV ASAMBLEA PLENARIA**

1.— Los obispos españoles terminamos hoy la XXXIV Asamblea Plenaria, dedicada principalmente a la renovación de cargos en nuestra Conferencia, en el marco de una obligada reflexión sobre los problemas de la Iglesia y de nuestra sociedad.

Durante estos mismos días hemos vivido muy intensamente, con todo el pueblo español, unas horas azarosas y decisivas, en las que estuvo seriamente amenazada la normalidad constitucional de la nación y la convivencia en libertad de todos los españoles.

La gravedad de los acontecimientos nos llevó a expresar directamente a Su Majestad el Rey, y en comunicado público a todos nuestros conciudadanos, la honda preocupación que, desde un principio, nos causaron hechos tan graves y reprobables, y nuestro apoyo moral a las personas, instituciones y actuaciones que hicieran posible, como así ocurrió después, un final sin violencias del secuestro del Gobierno y de los congresistas y una respuesta constitucional y serena a la situación planteada. Nunca ha faltado en estas horas decisivas nuestra oración personal y litúrgica por nuestro pueblo y por sus representantes y autoridades.

2.— La experiencia vivida constituye ahora una plataforma de responsabilidad colectiva, que puede ayudarnos a mirar hacia adelante con ánimo esperanzado. Urge esperar, en la medida que corresponda a cada uno, el desencanto difuso que anida en tantos espíritus, la hipercrítica que invalida cualquier empeño colectivo, el miedo paralizante y el desinterés sistemático por la cosa pública. Es de todo punto necesario recuperar la conciencia ciudadana y la confianza en las instituciones, todo ello en el respeto de los cauces y principios que el pueblo ha sancionado en la Constitución.

Ello exige de los legisladores y de los gobernantes un claro sentido del bien común, un recto ejercicio de la autoridad, y una solidaridad con el pueblo a la escucha fiel de sus aspiraciones. Pero no es menos verdad que a los ciudadanos nos toca construir entre todos una España más justa, primero con el trabajo exigente de cada día, luego con una participación cívica que conjugue honradamente derechos y deberes, compartiendo todos siempre las cargas de los más débiles.

3.— La crisis energética, la inflación monetaria y especialmente la plaga social del paro son azotes muy duros para nuestra sociedad; unidos a la violencia armada de grupos subversivos y al desprecio de la vida y de los derechos de la persona que lleva a muertes, secuestros y abusos injustificables.

Se da paralelamente en nuestra sociedad otra crisis de energía en el orden de las fuerzas morales; abunda a veces una inflación de palabras y promesas, sin cobertura de compromisos y realidades; se aprecia un abandono manifiesto del ejercicio de las responsabilidades familiares, educativas, políticas e incluso pastorales.

4.— No tratamos de acentuar las sombras del cuadro, puesto que

seguimos creyendo en los valores éticos y en las energías espirituales de nuestro pueblo. Buscamos más bien una sacudida moral y una toma de conciencia de todos los hombres y mujeres para alzarnos de este bache y recuperarnos como personas y como ciudadanos. También en ese campo debe acabar la transición, no para restaurar nostálgicamente modelos sociales ya agotados, sino para impregnar de hondo humanismo y de calidades espirituales la sociedad libre y justa que nuestro pueblo intenta forjar.

5.— Tampoco ignoramos cuánto nos comprometen estas afirmaciones a los Pastores de la Iglesia y a toda la Comunidad cristiana. Y menos aún intentamos eludir la cuota de responsabilidad que puede tocarnos, por acciones u omisiones, en el deterioro que padece nuestra sociedad. Entre las instituciones interpeladas, la Iglesia se siente incluida muy señaladamente.

Lo que afirmamos con toda verdad es que nos sentimos urgidos a ser en nuestro pueblo agentes de reconciliación y animadores de la esperanza, que, sin imponernos a nadie, ofrezcamos el mensaje de Cristo como fermento y luz de nuestra sociedad. Evidentemente, la fe cristiana forma parte de nuestro ser histórico y nosotros estamos convencidos de su virtualidad de cara al futuro.

Es ésta una hora muy indicada para que florezcan en la Iglesia de España nuevos y vigorosos testimonios evangélicos, y para que todos acreditemos con palabras y obras, que la Iglesia está al servicio de los hombres.

Nuestro llamamiento, marcadamente religioso y en vísperas de Cuaresma, reclama de todos nuestros hermanos de fe un paso de conversión a Cristo, en el marco concreto de la vida española de 1981, donde todos estamos comprometidos para que nuestro pueblo acreciente su esperanza.

Madrid, 28 de febrero de 1981.

La Conferencia Episcopal Española

## **ORGANOS DE LA CONFERENCIA EPISCOPAL**

### **Presidente de la Conferencia**

Don Gabino Díaz Merchán, Arzobispo de Oviedo

### **Vicepresidente de la Conferencia**

Don José Delicado Baeza, Arzobispo de Valladolid

### **Consejo de Presidencia de la Conferencia**

Don Vicente Enrique y Tarancón, Cardenal Arzobispo de Madrid-Alcalá  
Don José María Bueno Monreal, Cardenal Arzobispo de Sevilla  
Don Marcelo González Martín, Cardenal Arzobispo de Toledo  
Don Narciso Jubany Arnau, Cardenal Arzobispo de Barcelona

### **Secretario General de la Conferencia**

Don Jesús Iribarren Rodríguez

### **Comité Ejecutivo**

Don Gabino Díaz Merchán, Arzobispo de Oviedo  
Don José Delicado Baeza, Arzobispo de Valladolid  
Don Vicente Enrique y Tarancón, Cardenal Arzobispo de Madrid-Alcalá  
Don José María Cirarda Lachiondo, Arzobispo de Pamplona  
Don Antonio Dorado Soto, Obispo de Cádiz y Ceuta  
Don Juan Martí Alanis, Obispo de Urgel  
Don Jesús Iribarren Rodríguez

### **Comisión Permanente**

1. Don Gabino Díaz Merchán, Arzobispo de Oviedo, **Presidente.**
2. Don José Delicado Baeza, Arzobispo de Valladolid, **Vicepresidente.**
3. Don Vicente Enrique y Tarancón, Cardenal Arzobispo de Madrid-Alcalá, miembro del Comité Ejecutivo.
4. Don Marcelo González Martín, Cardenal Arzobispo de Toledo, Presidente de la C.E. de Liturgia.
5. Don Narciso Jubany Arnau, Cardenal Arzobispo de Barcelona, Presidente de la C.E. del Clero.
6. Don José María Cirarda Lachiondo, Arzobispo de Pamplona, miembro del Comité Ejecutivo.
7. Don Angel Suquía Goicoechea, Arzobispo de Santiago de Compostela, Presidente de la C. Mixta de Obispos y Superiores Religiosos.
8. Don Elías Yanes Alvarez, Arzobispo de Zaragoza, Presidente de la C.E. de Enseñanza y Catequesis.
9. Don Miguel Roca Cabanellas, Arzobispo de Valencia, Presidente de la C.E. de Relaciones Interconfesionales.
10. Don Rafael González Moralejo, Obispo de Huelva, Presidente de la C.E. de Pastoral Social.
11. Don José Capmany Casamitjana, Obispo Tit. de Casamedianas, Director Nacional de las OO.MM.PP. Presidente de la C.E. de Misiones y Coop. entre las Iglesias.

12. Don Antonio Montero Moreno, Obispo de Badajoz, Presidente de la C.E. de Medios de Comunicación Social.
13. Don Rafael Torija de la Fuente, Obispo de Ciudad Real, Presidente de la C.E. de Apostolado Seglar.
14. Don Antonio Dorado Soto, Obispo de Cádiz y Ceuta, miembro del Comité Ejecutivo.
15. Don Manuel Casares Hervás, Obispo de Almería, Presidente de la C.E. de Migración.
16. Don Teodoro Ubeda Gramaje, Obispo de Mallorca, Presidente de la C.E. de Pastoral.
17. Don Juan Martí Alanis, Obispo de Urgel, miembro del Comité Ejecutivo.
18. Don Luis María de Larrea y Legarreta, Obispo de Bilbao, Presidente de la C.E. de Seminarios y Universidades.
19. Don Antonio Vilaplana Molina, Obispo de Plasencia, Presidente de la C.E. para la Doctrina de la Fe.
20. Don Jesús Iribarren Rodríguez, **Secretario.**

## 1. Comisión Episcopal de Apostolado Seglar

### **Presidente:**

Don Rafael Torija de la Fuente, Obispo de Ciudad Real

### **Vocales:**

Don Ricardo María Carles Gordó, Obispo de Tortosa  
 Don Javier Azagra Labiano, Obispo de Cartagena-Murcia  
 Don Victorio Oliver Domingo, Obispo de Tarazona  
 Don Rafael Bellido Caro, Obispo de Jerez de la Frontera  
 Don Felipe Fernández García, Obispo de Avila

## 2. C. E. del Clero

### **Presidente:**

Don Narciso Jubany Arnau, Cardenal Arzobispo de Barcelona

### **Vocales:**

Don José Méndez Asensio, Arzobispo de Granada  
 Don Juan Antonio del Val Gallo, Obispo de Santander  
 Don José Gea Escolano, Obispo de Ibiza  
 Don Jesús Domínguez Gómez, Obispo de Coria-Cáceres

### 3. C. E. para la Doctrina de la Fe

#### Presidente:

Don Antonio Vilaplana Molina, Obispo de Plasencia

#### Vocales:

Don Antonio Palenzuela Velázquez, Obispo de Segovia

Don José María Setién Alberro, Obispo de San Sebastián

Don Eduardo Poveda Rodríguez, Obispo de Zamora

Don Fernando Sebastián Aguilar, Obispo de León

### 4. C. E. de Enseñanza y Catequesis

#### Presidente:

Don Elías Yanes Alvarez, Arzobispo de Zaragoza

#### Vicepresidente:

Don José Manuel Estepa Llaurens, Obispo Aux. de Madrid-Alcalá

#### Vocales:

Don Demetrio Mansilla Reoyo, Obispo de Ciudad Rodrigo

Don Antonio Palenzuela Velázquez, Obispo de Segovia

Don Jesús Pla Gandía, Obispo Aux. de Valencia

Don Jaime Camprodón Rovira, Obispo de Gerona

Don Antonio María Rouco Varela, Obispo Aux. de Santiago de C.

### 5. C. E. de Liturgia

#### Presidente:

Don Marcelo González Martín, Cardenal Arzobispo de Toledo

#### Vocales:

Don Ramón Masnou Boixeda, Obispo de Vich

Don Angel Temiño Sáiz, Obispo de Orense

Don Ramón Daumal Serra, obispo Aux. de Barcelona

Don Teodoro Cardenal Fernández, Obispo de Osma Soria

Don Miguel Peinado Peinado, Obispo de Jaén

### 6. C. E. de Medios de Comunicación Social

#### Presidente:

Don Antonio Montero Moreno, Obispo de Badajoz

#### Vocales:

Don Miguel Angel Araújo Iglesias, Obispo de Mondoñedo-El Ferrol

Don Ramón Buxarrais Ventura, Obispo de Málaga

Don José Manuel Estepa Llaurens, Obispo Aux. de Madrid-Alcalá

Don Antonio Deig Clotet, Obispo de Menorca

## 7. C. E. de Migración

### Presidente:

Don Manuel Casares Hervás, Obispo de Almería

### Vocales:

Don Miguel Moncadas Noguera, Obispo de Solsona

Don Miguel Angel Araújo Iglesias, Obispo de Mondoñedo-El Ferrol

Don Ignacio Noguer Carmona, Obispo de Guadix-Baza

Don José Sánchez González, Obispo Aux. de Oviedo

## 8. C. E. de Misiones y Cooperación entre las Iglesias

### Presidente:

Don José Capmany Casamitjana, Obispo Tit. de Casamedianas

### Vocales:

Don Segundo García de Sierra y Méndez, Arzobispo de Burgos

Don Pablo Barrachina Estevan, Obispo de Orihuela-Alicante

Don José Cerviño Cerviño, Obispo de Tuy-Vigo

Don Ramón Malla Call, Obispo de Lérida

Don José María Larrauri Lafuente, Obispo de Vitoria

## 9. C. E. de Pastoral

### Presidente:

Don Teodoro Ubeda Gramaje, Obispo de Mallorca

### Vocales:

Don Javier Osés Flamarique, Obispo de Huesca

Don Ramón Echaren Ysturiz, Obispo de Canarias

Don José Gena Escolano, Obispo de Ibiza

Don Alberto Iniesta Jiménez, Obispo Aux. de Madrid-Alcalá

## 10. C.E. de Pastoral Social

### Presidente:

Don Rafael González Moralejo, Obispo de Huelva

### Vocales:

Don José Pont y Gol, Arzobispo de Tarragona

Don José María Guix Ferreres, Obispo Aux. de Barcelona

Don José María Setién Alberro, Obispo de San Sebastián

Don Ambrosio Echebarría Arroita, Obispo de Barbastro

## 11. C.E. de Relaciones Interconfesionales

### Presidente:

Don Miguel Roca Cabanellas, Arzobispo de Valencia

### Vocales:

Don José Guerra Campos, Obispo de Cuenca

Don Antonio Briva Mirabent, Obispo de Astorga

Don José Antonio Infantes Florido, Obispo de Córdoba

Don Ricardo Blanco Granda, Obispo Aux. de Madrid-Alcalá

Don Ambrosio Echebarría Arroita, Obispo de Barbastro

## 12. C.E. de Seminarios y Universidades

### Presidente:

Don Luis María de Larrea y Legarreta, Obispo de Bilbao

### Vicepresidente:

Don Fernando Sebastián Aguilar, Obispo de León

### Vocales:

Don Jesús Pla Gandía, Obispo Aux. de Valencia

Don Ignacio Noguer Carmona, Obispo de Guadix-Baza

Don Juan María Uriarte Goiricelaya, Obispo Aux. de Bilbao

Don Juan Angel Belda Dardiña, Obispo de Jaca

Don Nicolás Castellanos Franco, Obispo de Palencia

## 13. Comisión Mixta de Obispos y Superiores Mayores

### Presidente:

Don Angel Suquía Goicoechea, Arzobispo de Santiago de Compostela

### Vocales:

Don Luis Franco Gascón, Obispo de Tenerife

Don Damián Iguacen Borau, Obispo de Teruel

Don Francisco Alvarez Martínez, Obispo de Calahorra-La Calzada-

Logroño

Don José María Cases Deordal, Obispo de Segorbe-Castellón

Don Víctorio Oliver Domingo, Obispo de Tarazona

### Junta Asesora Jurídica

#### Presidente:

Don Antonio María Rouco Varela, Obispo Aux. de Santiago de C.

#### Vocales:

Don Juan Angel Belda Dardiña, Obispo de Jaca

Don José Gómez González, Obispo de Lugo



## **Comisión para el Patrimonio Cultural**

### **Presidente:**

Don Emilio Benavent Escuin, Arzobispo Castrense

### **Vocales:**

Don José María Cirarda Lachiondo, Arzobispo de Pamplona

Don José María Guix Ferreres, Obispo Aux. de Barcelona

Don Damián Iguacen Borau, Obispo de Teruel

## **Consejo de Economía**

### **Presidente:**

Don Gabino Díaz Merchán, Presidente de la Conferencia Episcopal

### **Vocales:**

Don Rafael González Moralejo, Obispo de Huelva

Don Ramón Malla Call, Obispo de Lérida

Don Antonio Deig Clotet, Obispo de Menorca

Don Jesús Iribarren Rodríguez, Secretario de la Conferencia

Don Bernardo Herráez Rubio, Vicesecretario de la Conferencia para los Asuntos Económicos.

# **COMISION DIOCESANA DE LITURGIA**

## **NOTAS SOBRE SEMANA SANTA**

Se recuerda a los sacerdotes la conveniencia de preparar con todo cuidado las celebraciones de Semana Santa y Pascua, que son las más importantes de todo el año.

Medio muy eficaz para ello será leer las indicaciones del "Calendari Litúrgic Pastoral" de Mn. Farnés, del cual recogemos a continuación algunas ideas.

### **Domingo de Ramos**

Es la introducción a la Semana Santa. La procesión o entrada so-

19. C.E. de Relaciones Interconfesionales

lemne del celebrante recuerda la entrada de Jesús en Jerusalén. Conviene darle la debida importancia, teniendo en cuenta que la bendición de los ramos es algo secundario y, por tanto, no puede celebrarse si no va acompañada de la procesión o entrada solemne.

Vale la pena recordar que (aunque algunos leccionarios lo omiten) se conserva la antigua rúbrica de arrodillarse unos momentos después de anunciar la muerte de Jesús en la lectura de la Pasión, tanto este día como el Viernes Santo.

### **Jueves Santo**

La Misa vespertina de este día es la introducción al Triduo Pascual, del Señor Muerto, Sepultado y Resucitado. Tiene un cierto carácter festivo (Gloria, color blanco) pero debe evitarse equipararlo a la de Vigilia Pascual, que celebra el "paso" definitivo de muerte a vida.

Por ello el altar estará sin flores, y se evitará, a partir del Gloria, la música instrumental, salvo la del órgano que acompaña los cánticos.

La reserva solemne de la Eucaristía debe hacerse procesionalmente, con cruz, incienso y velas encendidas, llevando el celebrante paño de hombros.

Se exhorta a los fieles a la adoración y acción de gracias al Señor Sacramentado, como complemento de la Misa, que es el acto principal.

El sagrario se adornará sobriamente con luces, pero sin flores. A partir de la media noche sólo se dejará la lámpara acostumbrada, ya que desde entonces la adoración del Sacramento debe realizarse sin solemnidad.

### **Viernes Santo**

Es el primer día del Triduo, que celebra la Pasión y Muerte del Señor. Procúrese dar todo el relieve posible a la solemne Acción Litúrgica de este día, subordinando a ella los demás actos que puedan celebrarse: Vía-Crucis, "Siete Palabras", Procesiones, etc.

### **Sábado Santo**

Es el día de la Sepultura. La Iglesia, como María, espera la Resurrección meditando la Pasión de Cristo, y da los últimos toques a la preparación de los que en la Noche Santa han de resucitar con Cristo mediante el Bautismo.

Procúrese que sea un día de intensa oración, especialmente en las comunidades religiosas y grupos de cristianos de mayor vivencia litúrgica.

### **Domingo de Resurrección**

Es el último día del Triduo y comienza con la solemnísimas Vigilia que, aunque se inicie en las últimas horas del Sábado, constituye en realidad la celebración principal del Domingo y de todo el año litúrgico.

No debe, por tanto, anunciarse como acto del Sábado Santo.

Así como en los días precedentes se prescinde de adornos y de música instrumental —para representar la primera parte del “paso” de Cristo, su Pasión, Muerte y Sepultura— a partir de esta noche conviene usar todos estos elementos festivos con la mayor abundancia para recalcar la parte gloriosa y alegre de la Pascua.

Procúrese comenzar a hora verdaderamente nocturna (después de la acostumbrada para cenar) y no acortar excesivamente las lecturas, pues se trata de la más importante celebración de la Palabra de Dios, en que las maravillas del Señor reseñadas en el Antiguo Testamento nos preparan al anuncio gozoso de la Resurrección de Cristo.

Teniendo esto en cuenta se evitará convertir esta celebración capital en una simple Misa vespertina, lo cual resultaría altamente deseducativo para los fieles.

Igualmente se revestirán de signos de especial alegría las restantes Misas del día de Pascua, las de su octava y de toda la Cincuentena Pascual, especialmente las de los Domingos, que deben celebrarse como solemnidades del Señor.

### **RETIRO PARA EL CLERO Y BENDICION DE LOS SANTOS OLEOS**

El Miércoles Santo, a las cinco y media de la tarde, dará comienzo un acto de retiro para el clero, en la parroquia de San Antonio Abad, de Mahón. Será dirigido por el Rdo. D. Gaspar Mora, de la diócesis de Barcelona.

A las ocho de la noche, en la misma parroquia, el Obispo concelebrará la Misa Crismal, en la que se consagrarán los Santos Oleos.

## **BENDICION PAPAL DE PASCUA**

Al final de la Vigilia Pascual, que presidirá el Obispo en la Santa Iglesia Catedral, éste impartirá la Bendición Papal con indulgencia plenaria.

## **CURSILLO SOBRE LAS CARTAS DE SAN PABLO**

Desde el día 23 de marzo hasta el día 28 se ha seguido en el Seminario Diocesano un cursillo sobre las Cartas de San Pablo, que ya se había iniciado en noviembre y enero últimos. Ha sido dirigido por el padre P. Guiu Camps, prior de la comunidad Benedictina de Binicanella (Mallorca). Este cursillo, que está abierto a todas las personas interesadas, concluirá durante los días 18 al 23 de mayo.

# **INFORMACIÓ DIOCESANA**

## **DECLARACIONES DEL SR. OBISPO**

### **SOBRE LA XXXIV ASAMBLEA PLENARIA DEL EPISCOPADO**

A su regreso de Madrid, en donde participó en las sesiones del Pleno de la Conferencia Episcopal Española, el Obispo de Menorca, Monseñor Antoni Deig i Clotet concedió unas declaraciones al Diario Menorca en las que realizó una valoración de la renovación de cargos habidos en el seno de la Conferencia y explicó cómo vivieron los Obispos españoles los sucesos de los pasados días 23 y 24 de febrero, que coincidieron con la celebración de las sesiones.

“Estoy muy esperanzado ante esta nueva etapa —manifestó el Obispo— ya que se ha producido una importante renovación. Los cargos directivos están ahora ocupados por Obispos jóvenes, componentes

todos ellos de una línea progresista dentro de la Iglesia". "El nuevo Presidente —continuó diciendo el Obispo de Menorca— es una persona muy apreciada en los ambientes eclesiales y también fuera de los mismos. Tiene un contacto muy directo con la realidad del pueblo y siempre está abierto a cualquier petición o sugerencia y al diálogo con cualquier persona que desee visitarlo. Estoy convencido de que va a continuar la línea de apertura iniciada por el Cardenal Tarancón, que se caracterizó por su proverbial acogida a todos los sectores".

"La renovación de los cargos de la Conferencia para el Trienio 1981-84 era el objetivo primordial de la celebración de este Plenario. En el orden del Día figuraban también otros asuntos referentes a remodelación de límites de provincias eclesiales, Universidad Católica, reorganización de los Tribunales de Justicia Eclesiales y Estatutos de la Acción Católica, pero las Elecciones constituían, sin lugar a dudas, el tema central de la Conferencia".

### **El Plenario cuestiona la oportunidad del Documento sobre el Divorcio**

"Las sesiones se iniciaron con un discurso del Cardenal Tarancón y con una salutación del Nuncio, que presidió la sesión inaugural. Después, ya en la primera reunión de trabajo, se informó a los Obispos de diversas comunicaciones oficiales de interés y se debatió el Documento de la Permanente sobre el Divorcio, hecho público quince días antes del inicio del Plenario. La cuestión de fondo del Documento no fue prácticamente discutida, pero sí se cuestionó la oportunidad de la Declaración sólo dos semanas antes de las reuniones de la Conferencia".

### **Los sucesos del Congreso de los Diputados**

"Por la tarde del lunes 23, primer día de las sesiones, tuvo lugar una reflexión sobre la marcha de la Conferencia y de la Iglesia, tanto en ella misma como de cara a la Sociedad civil y se inició el primer sondeo para la elección del Presidente. En un descanso de esta sesión vespertina, los Obispos tuvieron conocimiento de los sucesos que acababan de producirse en el Congreso de los Diputados. Los primeros momentos fueron de un gran confusionismo, al no conocerse el alcance exacto de los hechos. Los Obispos prolongaron algo más de lo normal su descanso, para informarse de lo que ocurría a través de la SER y de Radio Intercontinental de Madrid y, al reanudar las sesiones, suspendieron en dos ocasiones su tarea, para escuchar otros tantos boletines informativos.

Tras el escrutinio de esta primera votación informal o de sondeo,

en el que ya apareció en cabeza el Arzobispo de Oviedo Monseñor Díaz Merchán, los Obispos cenaron y pasaron ya el resto de la noche pegados al televisor y al transistor, al igual que el resto de los ciudadanos. Tanto las declaraciones de Jordi Pujol a Radio Nacional, como el Mensaje del Rey a través de la Televisión tranquilizaron el ambiente, que en el seno de la Conferencia era de repulsa general hacia los hechos. A la mañana siguiente decidieron dirigir un telegrama al Rey y hacer público un comunicado oficial. Tras media hora de oración, especialmente dedicada a las elecciones, aunque sin olvidar tampoco la situación extraordinaria por la que atravesaba el país, los Obispos prosiguieron sus votaciones”.

### **Libres de cualquier influencia ni presión**

En las elecciones en sí —siguió diciendo Monseñor Deig—, no tuvo influencia alguna ni el intento de golpe de estado ni la presencia del Nuncio, que se limitó a presidir la sesión inaugural y a almorzar un día con los prelados. “Todos votamos libremente —aseguró el Obispo— y sin que las circunstancias que atravesaba el país, y que todavía no se habían resuelto a la hora de las elecciones, influyeran para nada en nuestra conducta electoral, aunque, naturalmente, tampoco prescindimos de ellas”.

### **Hacia una dirección colegiada**

“Los 73 Obispos españoles —dijo Monseñor Deig— formamos un cuerpo muy variado, y esa pluralidad nos enriquece. Nuestra unión en lo esencial es absoluta y nuestra reflexión sobre la marcha de la Iglesia fue también muy profunda, dado lo delicado del momento que estamos atravesando”. D. Antoni Deig coincidió también con Martín Descalzo en que no se ha dado la “derechización” de la Conferencia anunciada desde algunos sectores. “Al contrario —aseguró— la Conferencia Episcopal va hacia una dirección colegiada, en la cual el Consejo Ejecutivo tendrá cada vez mayor importancia, a pesar de que el Presidente seguirá siendo el Presidente”.

## **HOMILIA DEL SR. BISBE DE MALLORCA A LA MISSA CELEBRADA A LA SEU, DIA 5 DE MARÇ DE 1981, EN SUFRAGI DEL SR. BISBE D. BARTOMEU PASCUAL MARROIG (1875-1967)**

El día 5 de marzo, en la Catedral de Palma de Mallorca, se cele-

bró la Eucaristia en sufragio del que fue obispo de nuestra diócesis, Mn. D. Bartolomé Pascual Marroig. En representación del obispo diocesano, imposibilitado de asistir, participaron en la celebración los Rdos. D. Juan Gornés y D. Fernando Cortés. El Obispo de Mallorca, que presidió la concelebración, pronunció la siguiente homilía:

Avui celebrem l'Eucaristia recordant un membre il·lustre de la nostra Església, el que fou Prevere del nostre Presbiteri, i després Bisbe de la Diòcesi germana de Menorca: D. Bartomeu Pascual i Marroig.

Amb aquesta Eucaristia volem **donar gràcies a Déu** per la seva vida i les seves obres, que tant de bé varen fer a les dues Esglésies.

**Alabar Déu** per les meravelles que Ell va realitzar en la vida de D. Bartomeu, amb la seva generosa col·laboració.

**Pregat** per la seva ànima.

Recordar les seves obres, perquè ens **servequin d'exemple**.

Com tots sabeu, la causa immediata de la celebració d'aquesta Eucaristia, ha estat la publicació de la biografia de D. Bartomeu Pascual, fruit del treball i de les aficions històriques del nostre Jutge - Provisor i Ardiaca de la Seu.

Però més enllà de l'anècdota concreta, jo pens que és bo que ens reuniguem per recordar els nostres Pares en la fe, per tal que la seva vida ens alligoni.

1. El Bisbe Pascual —com ens recorda la carta als Hebreus que hem escoltat— va ser fill del seu poble i del seu moment. Va encarnar les seves virtuts, i no es va alliberar de les seves ombres. És una figura humana i propera al nostre camí personal.

2. Però voldria subratllar que en la seva vida, **la fidelitat** és la virtut bàsica que es troba a les arrels de tota la seva experiència de creient, i de tot el seu servei a l'Església.

— Fidelitat a la figura de capellà i als valors que havia ensenyat al Seminari; valors de profunda pietat, de dedicació al ministeri, de generositat. A Mallorca tothom el recorda com el "Rector Pascual".

— Fidelitat a l'Església i al Papa.

— Fidelitat a Maria, a la que professava una filial i tendra devoció.

— Fidelitat a l'Església concreta i al poble que va servir aquí, i a Menorca; identificant-se amb les seves necessitats i amb els anhels de cada moment.

Pot ser que una època concreta de la seva vida, més que cap altra, fa evident el seu esperit de fidelitat: són els desset anys de col·laboració directa, a vegades difícil però sempre fidelíssima, amb aquell gran Bisbe

de Mallorca, lúcidament profètic i evangèlicament renovador, que fou D. Pere-Joan Campins.

En totes les seves tasques: renovació bíblico-litúrgica, reforma de la Catedral, de Lluç i del Seminari, D. Bartomeu Pascual hi participà vivament.

3. Així s'anava preparant per al ministeri que més tard donaria amb tot el seu amor i tota la seva generositat a l'Església de Menorca a la que serví com a Bisbe durant vint-i-vuit anys.

Tal vegada els dos trets que més caracteritzen el seu Pontificat són: en lo material, la restauració de la Catedral, del Seminari, de Monte-Toro i de Santa Clara; i en lo espiritual, la renovació bíblico-litúrgica.

De vegades, les obres materials es jutgen com a poc importants. Però no podem deixar de considerar tot lo que signifiquen d'esforç personal, de sofriment, de preocupacions, i —sobretot— d'estimació al poble, al món, a l'Església els quals utilitzaran després aquells edificis, i que fins i tot els tindran com exponent i expressió de la fe i de la sensibilitat dels majors.

Lo que passa, com ens diu el fragment de Nehemies que hem escoltat, és que per davall de la reconstrucció dels murs i les pedres del temple material, hi cova el foc del zel del Senyor, i l'estimació del poble i de l'Església.

Podem dir que el Bisbe Pascual va viure d'aquesta manera les seves èpoques de restaurador material aquí, i, sobretot, a Menorca.

4. Però no puc acabar aquest comentari, sense recordar lo que jo crec que és el tret més característic del servei pastoral del Prevere i Bisbe Pascual durant tota la seva vida: l'estudi, la meditació, l'estimació i la divulgació de la Sagrada Escripura.

Tots sabem que el Bisbe Pascual era un expert excepcional en Bíblia. I encara ara es pot constatar el fruit de la llavor sembrada per ell en seminaristes i capellans, fent-los descobrir el gust per l'estudi de l'Escripura. Jo en puc donar testimoni.

Però sobretot vull subratllar la seva actitud de meditació i contemplació de la Paraula de Déu, perquè a través de la seva figura, hom descobreix que aquí hi ha una de les claus d'interpretació del seu viure com a Prevere i com a Bisbe.

5. Moltes més coses podríem dir del Bisbe Pascual. Amb lo que he dit pens que ja n'hi ha prou, perquè la nostra Església i l'Església germana de Menorca donem gràcies a Déu per haver-nos donat aquest germà i pare en la fe; i perquè tots nosaltres —particularment els qui com ell mateix hem entregat la nostra vida totalment al servei de l'Església— el



tinguem davant dels ulls com un exemple lluminós, i tractem d'imitar-lo en les nostres vides.

Que Déu nostre Senyor, el tengui vora d'Ell a la glòria, i que des d'allà intercedesqui per a nosaltres i ens ajudi a caminar amb fidelitat a l'Evangelí, a l'Església i al Poble que volem servir.

Ara continuarem l'Eucaristia, alabant Déu i donant-li gràcies per la Passió, Mort i Resurrecció de Jesús, que ha fruitat tan abundantment en la vida del nostre Bisbe Pascual, per a exemple i deificació nostre i de les nostres Esglésies.

### **INFORMACION DE LA PARROQUIA DE SAN FRANCISCO, DE MAHON**

La parroquia de San Francisco, de Mahón, publicó recientemente la información relativa al año anterior, tanto en el capítulo de actividades, como en el económico.

Entre las actividades sobresalen las catequísticas, ampliada a los matrimonios.

La restauración de la Ermita de Sant Joan dels Vergers, la adquisición de un nuevo equipo de amplificadores y altavoces, la reparación del campanario, porches y tejados fueron las realizaciones de orden material.

La Hoja Informativa especifica también el trabajo personal de cada uno de los sacerdotes al servicio de la parroquia.

La situación económica, al finalizar el año 1.980 era la siguiente: Entradas: 1.902.043; Salidas: 1.555.774. En consecuencia, quedó un saldo positivo de 346.269 ptas. Los sumandos más importantes, en el capítulo de Entradas son los provenientes de las colectas dominicales y festivas: 773.899; y un legado del Rdo. Sr. Gutiérrez: 400.000 ptas.

Además de las colectas ordenadas para las diversas Jornadas, la parroquia, por propia iniciativa, organizó dos, motivadas por los terremotos de Argelia e Italia, cuyo resultado fue de 50.000 y 28.000 ptas. respectivamente.

### **TROBADA DE JOVES SOBRE LA VOCACIÓ**

A conèixer-nos, xerrar junts, compartir idees i experiències, fer festa i pregar, hi vam dedicar moltes hores, uns 120 joves, d'arreu dels

diferents grups i pobles de Menorca, que els passats dies 21 i 22 de març, ens varem reunir al Toro, amb motiu de la Trobada de Joves organitzada pel Secretariat de Joves Cristians, i que baix el lema de "Si Déu et crida, ¿per què esperes?", va estar dedicada tota ella a reflexionar sobre el tema de la vocació.

La trobada va començar el dissabte amb un treball de grup, a partir de la reflexió d'unes lectures de la Bíblia, i d'un qüestionari que ens va permetre aprofundir la realitat de la nostra vocació, i analitzar quina és la nostra resposta a la crida que ens fa Déu.

A continuació hi va haver una plenària, on es van plantejar algunes de les qüestions mes importants, sorgides als grups, i que van esser: Problemàtica del celibat, ¿és necessari?; Descubrim que com a cristians no sabem donar respostes ni raons prou coherents, per explicar el nostre cristianisme; Sentit específic de la vocació; Avui, ¿com se pot descobrir la crida de Déu?; Importància de sebre concretar l'estat, l'ordre i la vocació professional, de cara a viure el nostre cristianisme; La nostra vocació, ¿està influenciada pels idols del món i les comoditats?; Per viure la nostra vocació cristiana, ¿hi ha que anar sempre amb l'Evangelí damunt la mà?; Els profetes van esser decidits i valents. Avui a lo millor, no se troben persones que actuïn com ells; Hi ha un gran problema de manca de pregària.

Aquesta exposició va anar seguida d'una xerrada que va fer en Sebastià Taltavull, sobre el sentit bíblic de la vocació. Va començar explicant el significat de la paraula vocació en el seu origen llatí, des del punt de vista antropològic, segons la Bíblia i a nivell humà. Vocació vol dir crida, i exigeix una actitud decidida, un cercar sentit, plantejar-nos en serio la vida, per arribar a ser persona.

Va definir la vocació com "la crida que Déu fa sentir a l'home que ha escollit, i al que destina a una obra particular en el seu disseny de salvació, i al destí del seu poble".

Per el cristià, va dir, la seva vocació cristiana es la mateixa vida, escollida per viure plenament d'una manera molt concreta. La vocació cristiana es un plantejament personal de vida amb Jesús.

Per acabar la plenària, hi va haver un petit debat (eren ja les 10,30 del vespre) amb diverses aportacions, que junt amb la xerrada d'en Sebastià, van ajudar a aclarir moltes de les qüestions presentades al principi.

Després de sopar, hi va haver una estona de pregària, a la que hi van haver algunes lectures, estones de silenci, cants i reflexions i aportacions personals. És important destacar el clima de recolliment aconseguit.

I com que les estones de festa també són importants, vam acabar el dia cantant, jugant i participant a tots de l'alegria d'estar junts.

El diumenge matí hi va tornar haver un treball de grup per preparar l'Eucaristia, i al que se hi van afegir un nombrós grup de joves, que van voler compartir el diumenge amb tots noltros. Aquest treball va consistir en una reflexió i comentari dels textos de la celebració, preparació de pregàries, i assaig de cants.

L'Eucaristia, va esser, podem dir, el plat fort del diumenge, ja que al igual que la pregària del vespre, va servir per orientar la reflexió i el treball que s'havia fet, a la vegada que va esser una injecció de força i de coratge, per donar un si incondicional a la crida de Déu.

Acabada la celebració, una estona de descans, per començar la plenària, a la que es va llegir un comunicat preparat pels secretaris que els grups havien elegit el dissabte, i que era el resultat de tot el treball de reflexió fet pels diferents grups, i que per la seva importància hem cregut interessant publicar sencer, a part. Després es va llegir un comunicat de na Gadi, una jove de Ciutadella perteneixent al SJC, i que ha donat un si incondicional a Déu, optant per una vida de pregària i dedicació als demés, des del Convent de Santa Clara. Seguidament, i per part d'alguns membres del Secretariat es van donar a conèixer algunes de les activitats programades per aquest curs. La plenària va acabar amb una intervenció d'En Jesús Domínguez i Na Teresa Eguizábal, Consiliari i Presidenta Nacionals de la JAC (Moviment de Joves d'Acció Catòlica), que van voler compartir els dos dies de la trobada amb tots noltros. Ells ens varen explicar un poc els objectius i les activitats que el Moviment s'ha proposat per enguany, i a la vegada van indicar que el motiu del seu viatge a Menorca, era el de preparar de conjunt amb el Secretariat de Joves Cristians, una trobada hispano-alemana, que tindrà lloc al Toro, el proper mes de juny. També van respondre a les preguntes que alguns joves, els hi van fer referides a la situació del món juvenil avui, i la impressió que se'n duen de la joventut menorquina.

A ells els hi volem agrair d'una manera especial, l'esforç realitzat per integrar-se i participar en els grups i el treball de la trobada.

La trobada va finalitzar a mitjan capvespre del diumenge, mantenint-se l'ambient festiu i de sana alegria, que hi va haver en tot moment.

